

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 703/2025
03.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела проневера из члана 364. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Снежане Секулић, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Бечеју 7К. 201/2023 од 19.11.2024. године и Кв 392/2024 од 19.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.06.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Снежане Секулић, поднет против правноснажних решења Основног суда у Бечеју 7К. 201/2023 од 19.11.2024. године и Кв 392/2024 од 19.03.2025. године у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Решењем Основног суда у Бечеју 7К. 201/2023 од 19.11.2024. године досуђено је на терет буџетских средстава Основног суда у Бечеју, на име трошкова за рад браниоца, АА износ од 1.192.788,24 динара и обавезан је Основни суд у Бечеју да у року од 60 дана од дана правноснажности решења на текући рачун браниоца окривљеног, адвоката Снежане Секулић, исплати досуђени износ, док је захтев за досуђивање трошкова за рад браниоца преко досуђеног износа до износа од 1.746.875,00 динара, одбијен као неоснован.

Решењем Основног суда у Бечеју Кв. 392/2024 од 19.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Снежане Секулић изјављена против решења Основног суда у Бечеју 7К. 201/2023 од 19.11.2024. године и побијано решење је потврђено.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Снежана Секулић, због

повреде закона у смислу одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, а побијана решења преиначи тако да усвоји у целости захтев браниоца за накнаду трошкова кривичног поступка од 10.06.2024. године у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката која је важила у тренутку доношења одлуке о трошковима или да побијана решења укине у одбијајућем делу и предмет врати другостепеном већу ради одлучивања по жалби браниоца окривљеног односно првостепеном суду на поновно суђење и одлучивање уз правилну примену материјалног права и одредаба Законика о кривичном поступку.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је у побијаним решењима суд погрешно применио тарифу тиме што није применио тарифу важећу у време доношења одлуке о трошковима поступка, иако је решењем од 14.05.2024. године, које је правноснажно од 21.05.2024. године, суд донео одлуку о трошковима кривичног поступка, те је на тај начин поступио супротно Законику о кривичном поступку и члану 11. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Наиме, бранилац наводи да је у односу на поднесак са захтевом за накнаду трошкова који је поднет 10.06.2024. године и у односу на све радње адвоката до 03.06.2023. године, погрешно примењена Тарифа о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката раније важећа, а за радње које су предузете након 03.06.2023. године применио одредбе сада важеће тарифе, иако је суд морао применити важећу Тарифу на све радње, односно тарифу која је ступила на снагу 03.06.2023. године, како у погледу заступања (почев од основице) тако и на приступе на рочишта и за саставе писмених поднесака који су били неопходни и нужни за вођење поступка, а који су у интересу окривљеног, којим наводима бранилац суштински указује на погрешну примену закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Овакви наводи су по оцени Врховног суда неосновани.

Одредбом члана 11. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката прописано је да судови, јавна тужилаштва, јавни бележници, јавни извршитељи, органи државне управе и локалне самоуправе и други органи када одлучују о трошковима поступка, примењују тарифу која важи у време доношења одлуке о трошковима поступка.

Наиме, из списка предмета произлази да је у конкретном случају одлука о трошковима кривичног поступка донета 14.05.2024. године (правноснажна од 21.05.2024. године) и да је примењена Тарифа којом је прописана вредност поена 45,00

динара, односно Тарифа о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 43/2023 од 03.06.2023. године), те је приликом обрачунавања досуђених трошкова браниоцу окривљеног суд правилно применио одредбе Тарифе важеће у време доношења одлуке о трошковима кривичног поступка, те су супротни наводи браниоца окривљеног изнети у поднетом захтеву за заштиту законитости оцењени као неосновани.

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац указује да је суд побијаним решењима учинио повреду закона када је одбио захтев браниоца за досуђивање награде за рад и састављање поднесака од 17.04.2015. године, 21.05.2018. године, 01.02.2021. године, 08.08.2023. године и 06.09.2023. године са образложењем да су захтеви браниоца за одлагање заказаних рочишта за главни претрес подношени у интересу браниоца, као и да је неправилно суд утврдио да је неоснован захтев браниоца за досуђивање награде за рад за састављање поднесака од 12.02.2018. године, 12.07.2019. године, 03.10.2019. године и 21.02.2022. године, сматрајући да састављање ових поднесака није било нужно и неопходно, а којим наводима бранилац суштински оспорава чињеничне закључке суда у погледу оправданости подношених поднесака и разлоге суда за неприхватање наведених поднесака, те указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Такође, бранилац у захтеву наводи да нису правилно одмерени трошкови за стручне саветнике, оспоравајући чињенично висину досуђеног износа, а осим тога је, по наводим браниоца, у побијаним решењима учињена повреда закона тиме што је одбијено да се досуде браниоцу трошкови за приступ на неодржано рочиште дана 10.11.2023. године, које је одложено због недоласка стручног саветника којег је ангажовала одбрана, а којим наводима бранилац оспорава оцену суда у погледу оправданости досуђивања трошкова браниоцу за приступ на неодржано рочиште, те указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како је одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходнио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога Врховни суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић